

Emprenedors

Ferran Mascarell

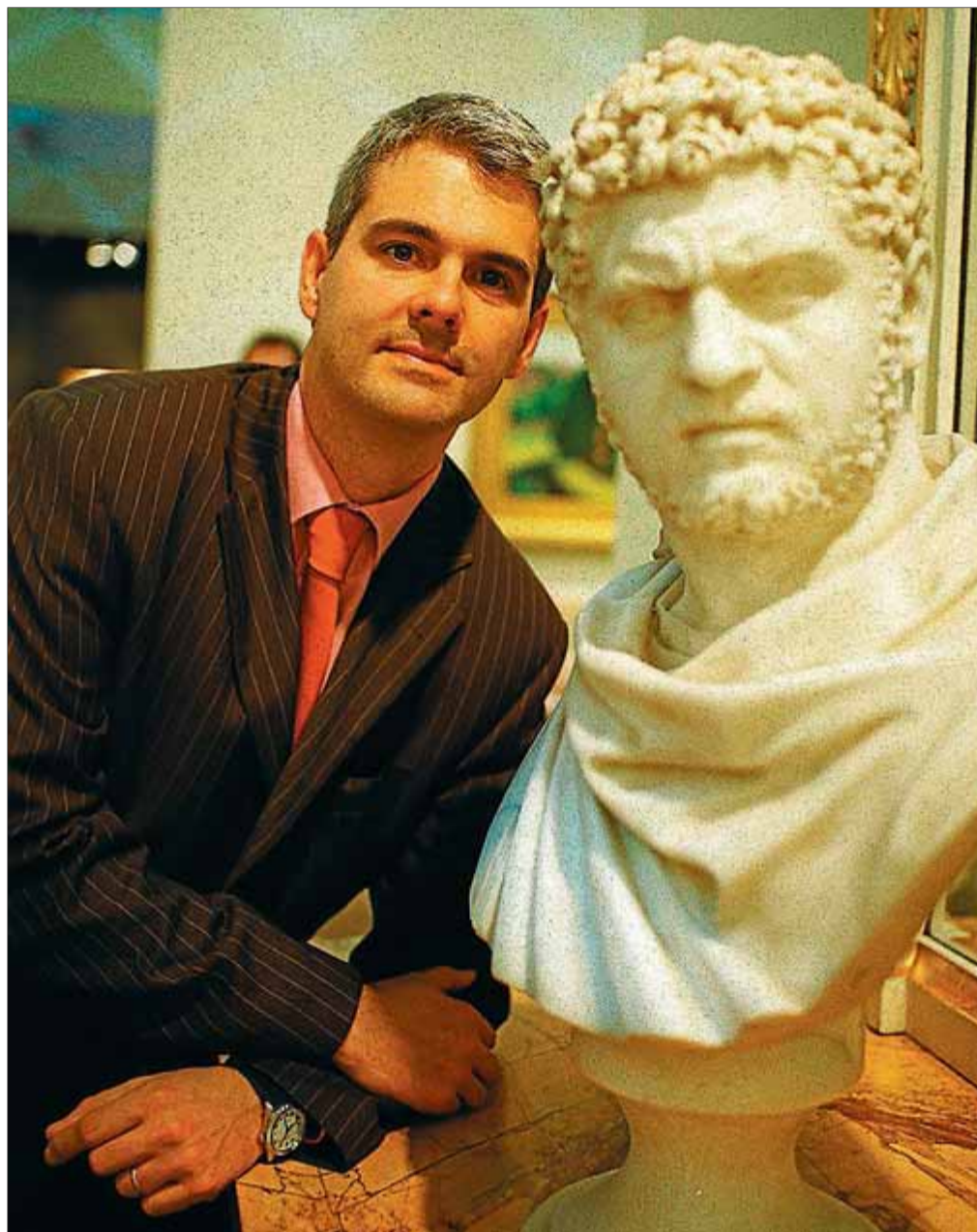
Galeria Artur Ramon

Rebo el catàleg de la darrera exposició que presenta la Galeria Artur Ramon. És una agradable tradició quotidiana trobar-me els sobres blancs mida catàleg de la galeria i descobrir les propostes d'art que amaguen. En aquesta ocasió és la pintura de Serra de Rivera que omple les planes de la publicació. No sóc crític d'art, ni vull semblar-ho. Em guio pel plaer que la pintura transporta a la meua subjectivitat. M'agrada l'elegància d'en Serra de Rivera, la seva sofisticada mirada realista i plenament contemporània; la seva capacitat de desvelar els misteris de la humanitat a través dels cossos. Les cares i natures mortes que pinta em diuen coses. És un pintor excel·lent.

Mentre tinc el catàleg a les mans penso sobre allò que representa una galeria com l'Artur Ramon per a un panorama artístic com el català. Respecte per la tradició pictòrica, obertura davant els clàssics més contemporanis, passió pel col·leccionisme. Entrar a l'Artur Ramon, al carrer de la Palla, al mig del Barri Gòtic de Barcelona, és penetrar en una manera de fer les coses exemplar. Cada peça exposada, cada petita o gran exposició, cada catàleg, cada detall, cada conversa amb Artur Ramon i els seus germans, propietaris de carn i ossos, o amb Jordi Humbert, extraordinari professional de la casa, són expressió d'algunes de les qualitats que haurien de tenir tots els promotors de cultura del país: l'estima per la feina, bon gust, rigor i voluntat d'excel·lència.

Per tots ells l'art és transversal a totes les èpoques, a totes les geografies i a tots els estils. Per això la Galeria Artur Ramon tracta amb la mateixa delicadesa una mostra de pintura, de ceràmica, de gravats o de dibuixos, d'art contemporani o de romànic. Per això, amb tanta discreció com solvència professional, són proveïdors de les grans col·leccions d'art catalanes, espanyoles i internacionals. Per la mateixa raó han proveït els principals museus d'art del món, Museu del Prado i Museu del Louvre, entre molts altres.

Per la mateixa raó pots trobar-hi una exposició dedicada a Serra de Rivera i a Leticia Feduchi, Luís Marsans, Vicente Rojo, Pere Santilari, Josep Santilari, Joan Mora, Rosa Vives i una bona colla més de magnífics artistes actuals. Pots tenir ocasió de veure una insò-

Artur Ramon posant al costat d'un bust exposat a la seva galeria. FRANCESC MELCION

lita col·lecció de retrats de Manolo Hugué, les *Vedute de Roma*, de Giovanni Battista Piranesi, els dibuixos antics de Damià Campeny, Bonaventura Planella, Lluís Rigalt, els grans mestres de la pintura en petit format, i els mestres del dibuix del 1900, els noucentistes, els mestres del gravat català o una mostra sobre la ceràmica específica de les antigues farmàcies, quan l'apotecari era un químic i un artista.

L'Artur Ramon és avui una firma de referència en el món de les antiguitats, del col·leccionisme i de l'art antic i contemporani. Està regida, a més, per aquell tipus de professional que fa molt i no demana res —en dono fe— a cap administració.

Representen la millor tendència de fons de la cultura catalana, la que conreen gent emprenedora que creu en la cultura, que saben que cal mirar país enfora, que fan de l'excel·lència el seu treball diari, la seva millor divisa.

L'Artur Ramon és avui una firma de referència en el món de les antiguitats

Com l'Artur Ramon hi ha altres galeries a Catalunya. Constitueixen un sector important de la cultura catalana actual. Al seu darrere hi ha un bon nombre d'artistes i de patrimoni; també d'economia i de mercat artístic. Sens dubte, tenen un repte comú: conquerir millors posicions en un món artístic que ja és universal.

Ja fa molts anys, els primers anys 80, una notable falta de visió de les autoritats i dels mateixos galeristes va

suposar que Barcelona i Catalunya es deixessin prendre la gran fira d'art que avui és Arco. Va ser una badada. A poc a poc, aquell fet (i alguna cosa més) va anar traslladant la centralitat del mercat de l'art de Barcelona a Madrid. Ara que per fi les administracions públiques han acabat les inversions que han calgut per posar al dia els museus nacionals, ara que per fi sembla que els grans museus caminen a velocitat de creuer i amb prou ambició, és l'hora d'incorporar les galeries d'art a les estratègies culturals públiques.

Sens dubte un bon treball conjunt entre les administracions i els seus museus, les galeries d'art i els seus artistes i professionals, podrà retornar al sector la presència que mereix en el panorama cultural català i internacional. L'èxit de la primera edició de la Fira Internacional d'Art Contemporani és un bon símptoma.

Enigmística

Màrius Serra

MariusSerra@verbalia.com

a) *Noi, Comes emociona*

b) Un dels plaers més immensos que pot tenir el lector català d'avui és trobar una bona novel·la d'un autor que encara no ha fet trenta anys; c) *El llibre dels plaers immensos* de Melcior Comes (1980), fa honor al seu títol; d) El jove noble mallorquí que la protagonitza fa del plaer la seva fita; e) Està situada a la Mallorca d'ara però l'estil aconsegueix una atemporalitat tan marcada que el relat gairebé abasta l'adverbi *sempre*; f) Comença descrivint morosament l'història entorn familiar del personatge; g) Deixa les aigües tan encalmades que l'estrèpit és fenomenal quan hi llança una pedra en forma de confessió; h) Un vell pixatinters corsecat pel càncer de talla als seus companys de feina com ha viscut de forma hedonista; i) L'entrada en societat del jove de casa bona es registrarà pels ressons d'aquesta pedrada; j) Comes es val d'una aparició efímera de Felip de Borbó per etzibar-nos un retrat poc pietós de la burgesia mallorquina; k) L'argument no compta gaire, però les incursions del jove en les cuïtes del desig tenen una força narrativa extraordinària; l) Eros i tànatos a dojo, sense hipèrbolies ni pal·liatius; m) Agudes aproximacions a la insatisfacció; n) Pare prepotent, amb dues mantingudes a l'illa i molta vida peninsular; o) Mare entotsolada, al caire de forçar l'Èdip; p) La navegació pels camins del plaer esdevé deriva; q) "Sóc pessim davant tot el que impliqui fer plans i executar-los. Sobretot a la vida, on el rival, moltes vegades, són les mateixes lleis que regeixen el joc [...] semblen ordides per un conspirador que no només ignora la fi que persegueix, sinó que també a vegades s'entusiasma amb tot allò que fa impossible la victòria"; r) Aquí hi ha una tradició indefugible i influències diverses: Villalonga, Porcel, Puig...; s) Potser una mica de Galmés o Palol o Alzamora...; t) Però sobretot hi ha una veu nova; u) També hi ha un Nito que recorda el company del narrador a l'inquietant conte *La escuela de noche*, de Cortázar; v) O Shakespeare en estat pur ("Res de violent és perdurable: ni el plaer ni la pena"); w) I una versió brutal de l'enigma bíblic de Samsó ("del devorador en va sorgir menjar, i del fort en va sorgir dolcesa") canviant el lleó per una polla en una fel·lació que signaria Dalila; x) Hi ha una llengua d'ampli espectre, sense concessions ni floritures; y) Com la rondalla monosil·làbica que els explica un avi: z) "Sóc vell, sóc lleig, sóc coix, sóc nan, sóc tort, [...] Tinc ulls de moix, tinc dents de ca, es front d'un dit, el nas d'un pam [...] No tinc ni drets, ni béns ni art. Ni sou del rei, i per lo tant, puc dir que sóc un mort de fam. I amb tot i més, que pa per alt, tinc dins mon pit, un cor molt gran!". a-z) Ara noi, Comes emocionarà.